نوورێك لە زیندانەوە

پەیامی

مامۆستا کرێکار

لەزیندانی ئیتاڵیاوە

پێگەی دووربین

نوورێك لە زیندانەوە

پەیامی مامۆستا کرێکار

لە زیندانی ئیتاڵیاوە

کوردی | فارسی

نوورێك لەزیندانەوە
پەیامی مامۆستا کرێکار
لەزیندانی ئیتاڵیاوە

کوردی فارسی

نووسینەوە و وەرگێڕانی:

پێگەی دووربین

پێگەی دووربین
١٤٤٣-٢٠٢٢

بِسۡمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحۡمَٰنِ ٱلرَّحِيمِ

إن الحَمْدَ للهِ نَحْمَدُهُ وَنَسْتَعِينُهُ ونَسْتَغْفِرُهُ، وَنَعُوذُ بِاللهِ مِنْ شُرُورِ أنْفُسِنا وَمِنْ سَيِّئاتِ أعْمَالِنا، مَنْ يَهْدِهِ اللهُ فَلا مُضِلَّ لَهُ، وَمَنْ يُضْلِلِ فَلا هادِيَ لَهُ. أَشْهَدُ أنْ لَا إِلَهَ إِلَّا الله وَأَشهَدُ أنَّ مُحَمَّداً عَبدُهُ وَرَسُولُهُ.

﴿يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ ٱتَّقُواْ ٱللَّهَ حَقَّ تُقَاتِهِۦ وَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنتُم مُّسۡلِمُونَ ١٠٢﴾ آل عمران: ١٠٢

﴿يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ ٱتَّقُواْ رَبَّكُمُ ٱلَّذِي خَلَقَكُم مِّن نَّفۡسٖ وَٰحِدَةٖ وَخَلَقَ مِنۡهَا زَوۡجَهَا وَبَثَّ مِنۡهُمَا رِجَالٗا كَثِيرٗا وَنِسَآءٗۚ وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ ٱلَّذِي تَسَآءَلُونَ بِهِۦ وَٱلۡأَرۡحَامَۚ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ عَلَيۡكُمۡ رَقِيبٗا ١﴾ النساء: ١

﴿يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ ٱتَّقُواْ ٱللَّهَ وَقُولُواْ قَوۡلٗا سَدِيدٗا ٧٠ يُصۡلِحۡ لَكُمۡ أَعۡمَٰلَكُمۡ وَيَغۡفِرۡ لَكُمۡ ذُنُوبَكُمۡۗ وَمَن يُطِعِ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ فَقَدۡ فَازَ فَوۡزًا عَظِيمًا ٧١﴾ الأحزاب: ٧٠ - ٧١

أَمَّا بَعْدُ:فَإِنَّ أَصْدَقَ الحَدِيثِ كِتابُ اللهِ، وَخَيرَ الهَدِي هَدْيُ مُحَمَّدٍ صَلَى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَمَ
وَشَرَّ الأُمُورِ مُحْدَثاتُها، وَكُلَّ مُحْدَثَةٍ بِدْعَةٌ وَكُلَّ بِدْعَةٍ ضَلالَةٌ، وَكُلَّ ضَلَالَةٍ فِي النَّارِ.

پێشەکیی ئامادەکار

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

موسوڵمانانی ئازیزو خواویست، ڕەوتەوانانی جوامێرو بەجەرگ.

ئەمەی ئێستا بەفەزڵی خوای گەورە لەبەردەستتانداىە؛ پەیامی ڕەمەزانیی جەنابی مامۆستا کرێکارە لەبەندیخانەی تاغوتانەوە، مامۆستا وەک پێشەوایەکی سەرڕاست، باوکێکی بەسۆزو میهرەبان، زانایەکی ڕێنیشاندەرو فێرکار، لەزیندانیشەوەو دوور لە: ماڵ، منداڵ، کەسوکارو ئازیزانی، هەر ئێمەی لەبیرەو خەممان بۆ دەخوات، هەموو هەوڵی خۆی دەدات: ڕێگە وننەکەین و بەلاڕێدا نەڕۆین، بۆئەوەی سەرمان لێنەشێوێت و دین و مەنهەجە ڕاستەکە نەگۆڕین و بەجێینەهێڵین، لەڕاستیدا دەربارەی گرنگی و پوختەیی ناوەرۆکی پەیامەکە، ڕازاوەیی و ڕاشکاویی وشەو ڕستەکانی مامۆستا لێرەدا، هەرچی بڵێین زیادەڕەویمان نەکردووە! ئەم پەیامە ئەنجام و دەستکەوتی ئەزموونێکی دوورودرێژی ژیانی موجاهیدانەی

ماموستایە.. ئەمە بەرهەمی خوێندکاری و ماموستایەتی لە: کوردستان، پاکستان، جیهادی سەردەمی بزووتنەوەو ئەفغانستان و زیندانیکرانی چەندین ساڵەیەتی، ئەمە پەیامی کەسایەتییەکە؛ ریشی لەمەیدانی تەوحید، بانگەواز، فێرکاری، جیهاد، غوربەت و خۆڕاگریدا سپیکردووە.

بۆیە ئەرکی سەر شانی هەمووما‌نە پەیامەکە زۆر بەجیدی وەربگرین، لێیوردبینەوەو سەرنجی هەموو رستەو بڕگەکانی بدەین، بەڕاستی ئەم پەیامەی جەنابی ماموستا جیاوازە لەهەموو پەیامەکانی تری، ئەمە راستەوخۆ لەسوچی زیندانەوە دێت، زیندانییەک، کە تاوانەکەی تەنها ئەوەیە بەرگریی لەقورئان کردووەو لەڕۆژگاری بێدەنگی و کڕوکپیی موسوڵمانان‌دا جوامێرانەو مەردانە دژی زلهێزان و تاغوتان وەستاوەتەوە. پەیامێکە زۆر بەکورت و پوختی فێرماندەکات لەئێستادا دەبێت چی بکەین و بەرنامەمان چی بێت، چۆن هەوڵبدەین تا موسوڵمانێکی سەرڕاست و بانگەوازکارێکی خواویست بین و بگەینە ئامانجە راستەقینەکەمان، کە سەرخستنی ئیسلام و گەڕاندنەوەی دەستەڵاتە بۆ دینە پاکەکەمان.

تێبینیی: بەپێی مۆڵەتێک، کە پێشتر لەخودی جەنابی ماموستامان وەرگرتووە، ئێمە لەم پەیامەیشدا هەر وەکو زۆر لەدەنگەکانی تری

مامۆستا، كە كردوومانن بەنووسراو، بەپێی پێداویستیی؛ گۆڕانكارییەكی كەمیان بەسەر هەندێک لەوشەو رستەكانیدا هێناوە، ئەمەیش لەنووسینەوەی دەنگەكاندا شتێكی ئاساییەو هیچ گۆڕانكارییەكی بەسەر ناوەرۆک و واتایدا نەهێناوە.

لەكۆتاییدا لەهەموو موسوڵمانانی بەڕێزو ئازیز داواكارین، لەگەڵ خوێندنەوەو بەجیدی گرتنی پەیامەكەدا، خاوەنی پەیامەكەیش لەنزای خێری خۆتان، بێبەشنەكەن و با هەموومان لەخوای بەبەزەیی بێهاوتا بپاڕێینەوە مامۆستای موجاهیدی ئێمەو هەموو موسوڵمانە چەوسێنراوەكانی تر، لەدەستی ستەمكاران و تاغوتان رزگاربكات؛ ئامین.

دەستەی پشتگیریی مامۆستا كرێكار.

دەقی پەیامەکەی مامۆستا کرێکار

بسم اللّه الرّحمن الرّحيم

إن الحمد للّه نحمده و نستعينه و نستغفره و نستهديه، و نعوذ باللّه من شرور أنفسنا و من سيئات أعمالنا، من يهده اللّه تعالى فلا مضل له، و من يضلل فلا هادي له، و أشهد أن لا إله إلا اللّه وحده لا شريك له و أشهد أن محمدا عبده و رسوله، صلوات اللّه وسلامه عليه و على آله وصحبه.

«يا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تُقاتِهِ وَ لا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَ أَنْتُمْ مُسْلِمُونَ» [آل عمران: ١٠٢]

«يا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ واحِدَةٍ وَ خَلَقَ مِنْها زَوْجَها وَ بَثَّ مِنْهُما رِجالاً كَثِيراً وَ نِساءً وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِى تَسائَلُونَ بِهِ وَ الْأَرْحامَ إِنَّ اللَّهَ كانَ عَلَيْكُمْ رَقِيباً» [النساء: ١]

«يا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَ قُولُوا قَوْلاً سَدِيداً يُصْلِحْ لَكُمْ أَعْمالَكُمْ وَ

يَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَ مَنْ يُطِعِ اللَّهَ وَ رَسُولَهُ فَقَدْ فازَ فَوْزاً عَظِيماً»
[الأحزاب: ٧٠- ٧١].

أمّا بعدُ: فإنَّ أصدقَ الحديثِ كتابُ الله و خيرَ الهدي هديُ محمّدٍ صلّى الله عليه و سلّم و شرَّ الأمورِ مُحدثاتها و كلَّ مُحدثةٍ بدعةٌ و كلَّ بدعةٍ ضلالةٌ و كلَّ ضلالةٍ في النّارِ.

« رَبَّنَا لَا تَجۡعَلۡنَا فِتۡنَةٗ لِّلَّذِينَ كَفَرُواْ وَٱغۡفِرۡ لَنَا رَبَّنَآۖ إِنَّكَ أَنتَ ٱلۡعَزِيزُ ٱلۡحَكِيمُ» [الممتحنة: ٥]

برايان و خوشكانى موسوڵمانم ئەهلى غيرەت و جوامێرى، رەوتەوانانى عەزيز

السلام عليكم و رحمة اللّه وبركاته!

خواى گەورە عيبادەتەكانى لێقبوڵكردبێتين لە: رۆژوو، نوێژ، تەراويح، دوعا، زيكر، قورئانخوێندن، چاكە، خێروخێرات و عيبادەتەكانى تر، خواى گەورە هەموومان بخاتە ريزى ئەو كەسانەوە، كە ئەيانخاتە بەر ميهرەبانيى خۆى و لێيانخۆشدەبێت؛ اللّهمّ آمين.

ويستم وەكو ساڵانى رابردوو بيرخستنەوەيەكى ترتان بخەمەوە بەردەست، تا لەديندارى و هەستى بەرپرسييەتى دونياو قيامەتمانا پێداچوونەوەيەك بكەين و بزانين چەند لەسەر ديدورِێى پێغەمبەران -

عليهم الصلاة والسلام- ماوين، نامەوێت بیرخستنەوەکەم ببێت بەنەریتێکی ساڵانەی بۆنە پیرۆزەکان و تۆمارکردنی پەیامێکی ترو ئامۆژگاری و پێشنیازکردنێکی تر، ئەم جۆرە فێرکاری و رێ پیشاندان و بیرخستنەوانەم (پێشتر بە یارمەتیی خوا) زۆر پێشکەشکردوون، وا دەزانم زۆر لایەنی دین و دینداریم بۆ روونکردوونەتەوە، هەرچەندە زۆر کەمتەرخەمیش بووم، بۆیە داواتانلێدەکەم بەهەستێکی تەقواکارانەو هزرو ژیرییەکی پارسەنگ، هەستوهۆشێکی هەستیارانەوە گوێملێبگرن، بیرخستنەوەکەم بەهەندلێوەربگرن، کە سێ خاڵی سەرەکی و سێ تەوەرەی لەخۆگرتووە، خوای گەورە منیش و جوامێرانی ئێوەیش، بکاتە ئەداتی قەدەری خۆی بۆ سەرخستنی دینەکەی.

خوای خاوەن و پشتیوانمان لەئایەتی (١٤٦)ی سورەتی ئالی عیمراندا دەفەرموێت: «وَكَأَيِّن مِّن نَّبِيٍّ قَاتَلَ مَعَهُ رِبِّيُّونَ كَثِيرٌ فَمَا وَهَنُواْ لِمَا أَصَابَهُمْ فِي سَبِيلِ اللّهِ وَمَا ضَعُفُواْ وَمَا اسْتَكَانُواْ وَاللّهُ يُحِبُّ الصَّابِرِينَ». لەم ئایەتەدا خوای پەروەردگار باسی هەموو ئەو پێغەمبەرە بەرێزانە دەکات و دەفەرموێت: «وَكَأَيِّن» چەندەها پێغەمبەر ئاوەها هاتن، کە پیاوچاکانیان لەگەڵبوو، «رِبِّيُّونَ» یەعنی: خواویستان، ئەم پێغەمبەرانە خواویستانێکی زۆریان لەگەڵبوو شەهیدبوون لەگەڵیاندا، پێغەمبەران خۆیان شەهیدنەبوون، چونکە ئوممەتی ئیسلام لەسەر ئەوە موتتەفیقن

که هیچ پێغەمبەرێک لەجەنگدا شەهیدنەبووە بەڵام زۆرێک لەپیاوچاکانی دەوروبەریان و یاوەرەکانیان شەهیدبوون، پاشان دەفەرمویت: «فَمَا وَهَنُواْ لِمَا أَصَابَهُمْ فِي سَبِيلِ اللّهِ» ئەوان بەهیچ شێوەیەک لاوازنەبوون و ورەیان نەڕووخا مادام لەپێناوی خوای گەورەدا هەوڵیانداوە. «وَمَا ضَعُفُواْ»: کزو لاوازیش نەبوون، « وَمَا اسْتَكَانُواْ»: زەلیلیشیان قبوڵنەکردو مەشرووعی بەرانبەرانیان وەرنەگرت، لەکۆتاییشدا دەفەرموێت: «وَاللّهُ يُحِبُّ الصَّابِرِينَ»: خوای پەروەردگاریش ئەوانەی خۆشدەوێت، که سەبردەگرن و پشوودرێژن، ئەوانە ئەهلی خوای پەروەردگارن و ئەوانە پاداشتیان بەبێ حیسابە. جا ئێستا ئەمەوێت سێ خاڵ و بیرخستنەوەتان بۆ بخەمە پێش چاو، باسی ئەوە بکەم، که ئەم بەڕێزانەی لەگەڵ ئەم پێغەمبەرە نازدارانەدا بوون سێ شتیان پاراستووە:

یەکەم- مەنهەجەکەیان پاراستووە، که دینەکەیە: ئەوان تەنازولیان لەهیچ بڕگەیەکی مەنهەج و دینەکە نەکردووە، لەیەکەم بڕگەوە، که فەرموویانە « لا إله إلا اللّه» هەتاکو دەستەڵاتی سیاسی.

دووەم- ئوممەتەکەی خۆیان و ئەو کۆمەڵە موسوڵمانەی، که لەگەڵیاندا بوون پاراستوویانن: ئەگەرچی چوونەتە جەنگیشەوەو لەجەنگیشدا ئەم پیاو چاکە عەزیزانەو سوارچاکانێکی گەورەیان

لەدەستداوە، بەڵام ئەمە نەبووە بەمایەی ورە رووخان، چەکدانان و تەسلیمبوونیان بەو واقیعە.

سێیەم- ئەو بزاوتەیان پاراستووە، کە لەسەرەتاوە بەبانگەوازێکەوە دەستیانپێکردووە: پاشان گەیشتوونەتە قۆناغی جیهادەکە، کە لێرەدا باسی دەکات و لەئاکامیشدا گەیشتوونەتە سەر سوڵتە، یان نەگەیشتوون، دەسەڵاتیان گرتۆتە دەست، یان نەیانگرتووە، بەڵام بزاوتەکەیان پاراستووە.

* کەواتە: ئەوان ئەم سێ روکنەیان پاراستووە، کە بریتییە لە: مەنهەج، ئوممەت و حەرەکەتەکە.

بەڵام ئەم پاراستنە بەچی دەکرێ؟! لەوەڵامی ئەم پرسیارەدا بیرخستنەوەی یەکەمم ئەوەیە، کە ئەبێت ئەرکەکانی ئیستیخلاف بزانین، هەزاران و ملیۆنەها موسوڵمان هەیە، کە ئێستا نوێژدەکات، تاعەت و عیبادەتی خۆی بەرێکوپێکی بەرێوەدەبات، بەڵام ئەسڵەن نازانێت بۆچی لەسەر زەمینە! سەلەفییەکان دەڵێن: بەڵێ؛ خوای گەورە خەلقیکردووین بۆ عیبادەت، چونکە خوای گەورە دەفەرموێت: «وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ» [الذاريات: ٥٦]. واتە: وە من جنۆکەو ئادەمیزادم تەنها بۆ ئەوە بەدیهێناوە، کە بەندایەتیی من بکەن. بەڵێ؛ بێگومان وایە، بەڵام؛ پێویستە عیبادەت تەعریفبکرێتەوە، نەک

ئەو تەعریفەی، کە سەلەفییەکان لەموحەممەدی کوڕی عەبدولوەهابەوە وەریانگرتووە، کە بریتییە لەسیانزە ئایەت، کە باسی عیبادەت ئەکات، ئەوان تەنها ئەم سیانزە ئایەتەیان هێناوە، لەکاتێکدا قورئان لەزیاتر لەبیست و پێنج ئایەتی تردا باسی عیبادەت ئەکات! ئەوان سیانزە ئایەتەکەیان هێناوەو شەرحیانکردووە، کە گوایە تەنها ئەم سیانزە ئایەتە مەبەستەکانی عیبادەتیان باسکردووە وەکو دوعا، نوێژو سەجدەبردن...تاد. بەڵام عیبادەت زۆر لەوە شامیلترە، هەرچەندە خۆیشیان دان بەوەدا دەنێن، کە ئیبنوتەیمییە فەرموویەتی: "عیبادەت بریتییە لە «كُلُّ مَا يُحِبُّهُ اللّهُ وَيَرضَاهُ». واتە: هەرچی خوا خۆشیدەوێت و پێیڕازییە. بەهەرحاڵ پێویستە ئەوە بزانین، کە خوای پەروەردگار لەئەسڵدا ئادەمی ناردووەتە سەر زەوی بۆ بەجێهێنانی ئەرکی خیلافەتەکە؛ وەک دەفەرموێت: «وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلاَئِكَةِ إِنِّي جَاعِلٌ فِي الأَرْضِ خَلِيفَةً» [البقرة: ٣٠]. واتە: بیریانبێنەوە کاتێک کە پەروەردگاری تۆ، بەفریشتەکانی فەرموو: بەڕاستی من جێنشینێک دروستدەکەم لەسەر زەویدا، ئەم خەلیفە، سەرەتا پێغەمبەرانن، پاشان شوێنکەوتووانی پێغەمبەران وەکو خولەفای راشیدین. پێغەمبەری خوا -عليه الصلاة والسلام- دەفەرموێت: «عَلَيْكُمْ بِسُنَّتِي وَسُنَّةِ الْخُلَفَاءِ الراشِدِينَ الْمَهْدِيِّينَ» [أحمد: ١٧١٤٤؛ ابن ماجة: ٤٢]؛ واتە: پێویستە بەسوننەتی من و خەلیفە راشیدینەکانی پاش منەوە پابەندبن. دیارە

سوننەتی خولەفای راشیدین شتێکی جیاوازە لەسوننەتی پێغەمبەری خوا -علیه الصلاة و السلام- مەبەست لەسوننەتی ئەوان دیدوتێڕوانینە دینییەکەو ئوسوڵی قورئان و سوننەتەکە نییە، بەڵکو مەبەست ئیدارەی دەوڵەتەکەیە، چۆنییەتی ئاراستەو تەوجیهی کۆمەڵگەکەیە، لەمەدایە، کە پێویستە خەڵک ئیقتیدایانپێبکات، بۆیە ئەم چوار خەلیفە راشیدینە بەڕێزە، هەتا رۆژی قیامەت نموونەی پێشەوایەتی و نموونەی ئیدارەی دەوڵەت و ئاراستەی حکومەتن.

کەواتە: پێویستە ئەرکەکانی ئیستیخلاف بزانین، کە ئێستا بەفەزڵی خوا باسیاندەکەین:

ئەرکی یەکەم- ناسین و قەدرزانینی خوای پەروەردگار:

خوای گەورە لەقورئاندا باسی ئەم ئەرکەی کردووە، وەکو دەفەرموێت: «مَّا لَكُمْ لَا تَرْجُونَ لِلَّهِ وَقَاراً» [نوح: ١٣]. واتە: ئەوە چیتانە ناترسن لەشکۆو گەورەیی خوا؟! ناسینی خوای پەروەردگار وەکو؛ خالق، وەلی و حاکم؛ خوای گەورە دەفەرموێت: «قُلْ أَغَيْرَ اللّهِ أَتَّخِذُ وَلِيّاً» [الأنعام: ١٤]. واتە: ئەی موحەممەد (صلی اللّه علیه وسلم) بڵێ: ئایا بێجگە لەخوا دۆست و پەرستراوێکی تر بۆ خۆم دانێم؟! «أَفَغَيْرَ اللّهِ أَبْتَغِي حَكَماً» [الأنعام: ١١٤]. واتە: جا ئایا جگە لەخوا دادوەرێکی تر بۆ خۆم بڕیاربدەم؟! ئینجا خۆ هەر ئەوەندەنییە باوەڕت بەوجودی هەبێت، خۆ

ئەبوجەهلیش باوەڕی بەوجودی خوا هەبوو! بەڵکو دەبێت بیناسین، قەدری بزانین و بگرین، وەکو قورئان دەفەرموێت: «وَمَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ» [الزمر: ٦٧]. واتە: کافران خوایان نەناسیوە بەو جۆرەی شیاویەتی.

ئەرکی دووەم- عیبادەتکردن: چ ئەو عیبادەتانەی بەدڵ دەکرێن، چ ئەوانەی بەزمان دەکرێن، چ ئەوانەی بەئەرکانی جەستە دەکرێن، یان بەپارە، سامان و ڕەنجدان.

ئەرکی سێیەم- پاراستنی شەریعەت: ئەمیش بەناسینی حدودەکانی حەرام و حەڵاڵ، خۆپاراستن و خۆگرتنەوە لەحەرام، پابەندبوون بەحەڵاڵەوە دەبێت.

ئەرکی چوارەم- سلوک: کە پێیدەوترێ: ڕەفتارناسی، زانایانی ئەهلی تەسەوفیش پێیانفەرمووە: «علم السلوك» کە بریتییە لە: تەزکیەی نەفس، جا وەکو دەزانن ئەگەر خوای گەورە لێمان قبوڵبکات، کتێبێکم وەرگێڕاوە لەم زانستەدا بەناونیشانی: پاڵفتەکردنی دەروون، کە سێ بەرگەو هیی سەیید نوحەو ئێستا لەبەردەستانداییە. پێویستە هەمووتان بیخوێننەوەو بزانن چی لەدڵ و دەروونتاندایەو پێویستە چی لابەن و چی بخەنە شوێنی. گرنگیی تەزکییەی نەفس ئەوەندەیە، کە لەدوای دامەزراندنی عەقیدەو دوای عیبادەتەکان و دەرەجاتەکەی، پێویستە

بێیت بۆ ئاداب و ئەخلاق، ڕەوشتی پارسەنگ لەعەقیدەکەوە دێت، ڕەوشتی پارسەنگ لەهەستی قیامەتەوە دێت، ڕەوشتی پارسەنگ لەتەزکییەی نەفسەوە دێت، کە ناوەوەت پاکبوو، دەرەوەیشت پارسەنگدەبێت، ئینجا فێری ئادابەکان دەبیت، دەرەجاتی تەقوا فێردەبیت، وردەوردە سەر دەکەویتە سەرووتر بە دەرەجەکاندا وەکو ئیمام ئیبنولقەییم لە «مَدارجُ السّالكين»دا باسیکردووە؛ خودی ناوی کتێبەکەیش ئەوە دەگەیەنێت: ئەو کەسەی، کە (سالک)ە واتە: ڕێگەی دینداریيەتییەکەی گرتۆتەبەر، مەنزڵ بەمەنزڵ سەرکەوێتە سەرەوە.

پاشان پێویستە لەسەر ئەم دینداری و تەقواکارییە؛ ئیستیقامەی هەبێت، ئیستیقامە زۆر موهیممە، ئێمە ئەو کەسانەی، کە لەگەڵماندابوون لەبزووتنەوەی ئیسلامیدا، هەزاران چەکداری دیندار بوون، کەچی ئێستا هەیانە وازی لەنوێژ هێناوە! دەی کامەیە ئەو ئیستیقامەی، کە ئەبوایە لەسەری بمایەتەوە؟!

ئەرکی پێنجەم- تێگەیاندنی کۆمەڵکاران: تۆ لەخێزانێکدا گەورەدەبیت پێویستە سنووری خێزانەکە بزانیت، ئەبێت ئەوە بزانیت تۆ: یان باوکیت، یان دایکیت، یان کوڕیت، یان کچیت، یان نەنکیت، یان باپیریت، یان هاوسەریت، کە تۆ لەگەڵ ئەندامانی خێزاندا

هەڵسوکەوتدەکەیت پێویستە حودودو ماف و ئەرک و دەستەڵاتێکت ببێت، پێویستە تۆ لەگەڵ ئەوانەی تر، حەرەکەتبکەیت بۆئەوەی حەرەکەتی تۆ وەکو حەرەکەتێکی کۆمەڵایەتی وابێت، ئاخر بەردی بناغەی کۆمەڵگەکە خێزانەکەیە؛ ئەگەر تۆ لەناو خێزانەکەتدا سەرکەوتووبوویت، دوایی لەئوممەتەکەیشدا سەرکەوتوودەبیت، لەخێزان کە دێیتە دەرەوە، دێیتە ناو ئوممەت، ئیتر ئەو کەسانەی، کە ئەهلی ئیمانن، هەموو دەبن بەئوممەتێک، کە تۆیش ئەندامێکی ئەو ئوممەتەیت، تۆ ئینتیمات وەکو ئەوان ئەبێت، ئینجا لەگەڵیاندا برایەتی دینی دروستدەکەیت.

ئەوەی ئێوە ئێستا لەکوردستاندا دەیبینن؛ لەهەزاردا یەک کەس برایەتیی دینی ناساندووە؟! لەهەزاردا بگرە لەدەهەزاردا یەک کەس مومارەسەی برایەتیی دینی ناکات، ئێوەی ئەهلی مزگەوت ناسیاوی یەکترن، برادەری یەکترن، رەفیقی یەکترن، شتێکی سەیرە ئەوانەی، کە لەناو یەک حزبیشدان برایەتی دینییەکە تەنفیزناکەن، چونکە پەیوەندییەکان پەیوەندییەکی حزبین، پەیوەندیی خەت و خوتووتن. بۆیە پێویستە وەکو بەنوئیسرائیل تۆبەبکەن، لەوەی کە ئێستا لەسەرین؛ وەکو تەورات دەڵێت: "سەیدنا موسا وەختێک کە پێیفەرموون: پێویستە خۆتان پیاو خراپەکانی ناو خۆتان بکوژن، کە راستبوونەوە لەیەکتری هەر ئەو رۆژە سێ هەزار کەس لەیەکتری

کوژران!". بۆئەوەی ئەوانەی، کە گوێرەکەکەیان پەرستبوو، بۆئەوەی ئەوانەی، کە ڕێبازی وەحییەکەیان گۆڕیبوو، دەرچن و لەکۆمەڵگەکەدا نەمێنن، کە وەکو میکرۆبن.

ئینجا ئێوە تەسەوری ئەو حاڵەتەی بەنوئیسرائیل بکەن و تەسەوری ئەو حاڵەتەیش بکەن، کە ئێستا خۆتانی تێدان! ئێوە تەنها بەهەڵوێستێکی ئاوا دێنە ناو ئایەتەکانی برایەتیی دینی، ئەگینا برایەتیی دینی ئەبێت بەنەغمەیەکی زۆر نەشاز لەناوتاندا. باشە کێ هەیە ئێستا ڕۆژێک لەڕۆژان بیەوێت ئەو برایەتییە دینییەی، کە لەناو سەحابەدا ئەیخوێنینەوە لەگەڵ یەکێکی تردا تەتبیقیبکات؟ لەگەڵ نزیکترین کەس؟ ئەمە لەبەرئەوەیە کە هەموو قییەمی ماددی و دیدو تێڕوانینی ئیحتیلال، بەعس، مارکسێتی، پارتی و یەکێتی، هەموو ئەمانە زاڵبوون بەسەرتاندا، لەبەرئەوە ئەسڵەن ئیسلامەتییەکەیش کە گرتووتانە دیدوڕێی پێغەمبەرەکان (سەلامی خوایان لێبێت) نییە، دیدوڕێی حیزبایەتی ئەو دوو حیزبەیە! لەبەرئەوە فیکری سیاسیی ئێوە، کە لەیەکگرتووەوە هاتووە، زاڵبووە بەسەر هەموو قییەم و بەهەموو شتێکی بانگەوازەکەتاندا، ئێوە لەخێزانەوە دێن بۆ ئوممەت و دێن بۆ برایەتیی دینی، ئینجا دوایی دەزانن وەلاءو بەڕاء چییە. ئەو پەنجاو قوسوور ئایەتەی، کە باسی وەلاءو بەڕاء دەکەن، تۆ هەروا ئاسان لێیتێناگەیت، هەروا ئاسان برایانی خەڵکی مزگەوت ناکەیت

بەبرای خۆت. ئەوانەی لەمزگەوت کۆبوونەتەوە، هەموو ئەڵێی لەسینەمادا کۆبوونەتەوە، فیلمەکە دەبینن و هەریەکەیان بۆ لایەک دەڕۆن! ئەوەی تەنیشتت سەلامی لێدەکەیت، کاتێک کە دادەنیشیت، خوا حافیزیشی لێدەکەیت، کە هەڵدەسیت! ئێوە پەیوەندییەکانتان لەمزگەوتدا هەر ئەوەندەیە!.

کۆبوونەوەی ئێوە وەک کۆبوونەوەی ئوممەتێکی عەقائیدی نییە، وەکو ئایەتەکانی سورەتە مەکییەکان باسیدەکەن. پێویستە ئێوە لەسەر ئەوە تەربیەت وەربگرن، پێویستە ئێوە بنەماکانی تەربەویی ئیسلامەتی ئاوا وەربگرن، وەکو ئەو سەحابییە بەڕێزانە وەریانگرتوون. تۆ ئەگەر دینداری بەم شێوازە نەکەیت، ئەو پەیامەت چۆن پێهەڵدەگیرێ؟ تۆ ئەگەر خوا ئاوا نەناسیت، کە رازیقە، هەموو شتێک و هەموو زەرەرو قازانجێک بەدەست ئەوە، چۆن خۆت ئەخەیتە ناو گۆڵمەزی جیهادەوە؟ چۆن جەنگت پێدەکرێ؟! چۆن هیممەتی مەسئولییەتت هەیە؟ ئەگەر ئاوا قیامەتخواز دەرنەچیت، چۆن هەستی مەسئولییەتت وای لێدێت، کە لەدونیادا هەوڵبدەیت دینەکە بهێنیتەوە سەر دەستەڵات!

ئێوە ئاگاتان لێیە لەکوردستاندا هەزاران هەزار دیندارو بگرە بەملیۆنانیش وجودیان هەیە، کەچی یەکێتییەکی فاشیل

لەئینتیخاباتدا، فاشیل لەعەسکەریدا، فاشیل لەسیاسەتدا، بەڵام سەرکەوتوو لەموخابەرات و عەمالەتدا، چۆن ئێوەی کۆنترۆڵکردووە؟! تەنانەت ناوی پێگۆڕیون! ناتوانن ناوی منداڵەکانتان لەنووسینی دەفتەر نفووسدا بەئازادی هەڵبژێرن! تەماشاتانکردووە چۆن دیدوتێڕوانینی عەقائیدیی گۆڕیون؟! چۆن بەرنامەی سیاسی گۆڕیون؟! کێتان جورئەتی ئەوەی هەیە، بڵێت: ئێمەی موسوڵمان ئەمانەوێت شەریعەتی خوا حاکمبێت؟ جا دوایی کە دێیتە سەر پێکهاتەی ئوممەت لەئایەتەکانی حەفتاو دوو حەفتاو چواری سورەتی ئەنفالدا بۆت دەرئەکەوێت؛ کە ئوممەت بەغەیری ئەمە پەروەردەناکرێ، ئوممەت بەحزبایەتی پەروەردەنابێت! «وَالَّذِينَ آمَنُواْ وَهَاجَرُواْ وَجَاهَدُواْ فِي سَبِيلِ اللّهِ وَالَّذِينَ آوَواْ وَّنَصَرُواْ» [الأنفال: ٧٤]. واتە: وە ئەوانەی کە بڕوایانهێناو کۆچیانکردو تێکۆشان لەڕێگەی خوادا، ئەوانەیش (کۆچەرەکانیان) گرتە خۆیان و کۆمەکیانکردن. ئەمە هەر پێنج روکنەکەی ئوممەتە. کتێبی ئوممەتیشم بەفەزڵی خوای گەورە تەرجومەکردووەو لەهەولێر چاپکراوەو لەبەردەستاندایە.

ئەرکی شەشەم- بزاوت (حەرەکەتکردن): ئێوە ئەبێت بزانن ئەم بزاوتی دیندارێتییەو خودی ئەم دینە بۆ ئەوە هاتووە، کە کۆمەڵگەکە بگۆڕێت، ئەم پێغەمبەرە نازدارانە لەدیدوتێڕوانینی فەلسەفیی تاکێکەوە گۆڕیویانە، هەتا دەستەڵاتی سیاسی، ئەگینا چۆن سەیدنا

داوودو سولەیمان ئەبوون بەحاکم و دەستەڵاتدار؟! خۆ ئەمە هەر خەڵکەکەی بەنوئیسرائیلن، کە یەکەم جار لەژێر دەستی فیرعەوندا دەچەوسێنرانەوە، بەڵام بڕوانە چۆن سەیدنا موسا ئەم خەڵکەو دیدوتێڕوانییانی گۆڕی! لەبەرئەوە دیدوتێڕوانینی فەلسەفی، کە ئەڕوانێتە گەردوون و ئینسان و ژیان، پێویستیی بەگۆڕانکارییە، هەروەکو کە دابونەریت و ئادابە کۆمەڵایەتییەکان پێویستییان بەگۆڕانکارییە، هەروەکو کە کۆمەڵگەکە لەڕووی سیاسی، فیکری، قەزائی و فێرخوازییشەوە پێویستی بەگۆڕانکارییە.

جا دەربارەی ئەم حەرەکەتکردنە؛ پێویستە ئێمە ئەوە بزانین زۆر جار لەناو خۆماندا باسی بانگەواز دەکەین، بەڵام خوای گەورە لەقورئاندا باسی چوار زاراوەی کردووە: بەیان، بەلاغ، شاهیدی و دەعوە. ئەم چوار زاراوە هەر چواریان لەیەکتر جودان، بۆیە ئەبێت ئێمە هەموویان بناسین و لێکیان جیابکەینەوە:

١- ئەو ئایەتەی باسی «بەیان» دەکات: «وَمَا أَرْسَلْنَا مِن رَّسُولٍ إِلاَّ بِلِسَانِ قَوْمِهِ لِيُبَيِّنَ لَهُمْ» [إبراهيم: ٤]. واتە: وە هیچ پێغەمبەرێکمان رەوانەنەکردووە، بەزمانی گەلەکەی خۆی نەبێت، بۆئەوەی (ئایینەکەیان) بۆ روونبکاتەوە، ئەم تیبیانە چییە؟

ب- كە دەفەرموێت: «الَّذِينَ يُبَلِّغُونَ رِسَالَاتِ اللَّهِ وَيَخْشَوْنَهُ وَلَا يَخْشَوْنَ أَحَداً إِلَّا اللَّهَ» [الأحزاب: ٣٩]. واتە: کەسانێک کە پەیامەکانی خوا رادەگەیەنن و لە(خوا) دەترسن و بێجگە لەو لەکەسی تر ناترسن. ئا ئەم بەلاغە چییە، کە پێویستی بەو جورئەتی قسەکردنە هەیە؟!

ج- کە دەفەرموێت: «لِّتَكُونُواْ شُهَدَاء عَلَى النَّاسِ» [البقرة: ١٤٣]. واتە: تا ببنە چاودێرو شایەت بەسەر خەڵکییەوە. ئەم شاهیدیدانە لەسەر خەڵک کامەیە؟

د- پاشان بانگەوازکردن و بانگهێشتکردنی خەڵکەکەیە بۆ ئەم دین و ئوممەتە. پێویستە لەناو ئوممەتەکەی خۆماندا ئەمر بەمەعروف و نەهی لەمونکەر ببێت، کە ئەمە فەرمانێکی خواییە بۆ ناو کۆمەڵگەی موسوڵمانان، لەناو چوارچێوەی موسوڵمانەکاندایە، بەڵام لەدەرەوەی چوارچێوەی موسوڵمانەکان جیهادکردن دژی تاغوتان هەیە. خوای گەورە داوایکردووە کە بەوەحی و عەقڵ و تەجروبەوە دژی ئارەزووەکانی نەفس، شەیتان، هەواپەرستی و دونیاپەرستی بووەستینەوە، ئەمە لەناخماندا دروستبووە، تۆ لەناختدا شەڕە لەنێوانی تەقواو هەواو هەوەسدا، بەڵام لەدەرەوە ململانێیە لەنێوانی ئیرادەی تۆو ئیرادەی تاغوتدا؛ بۆیە دوژمنی دەرەوەی ناوناوە، تاغوت و تاغوتییش تەنها ئەوەنییە، کە موحەممەدی کوڕی عەبدولوەهاب

فەرمویەتی: "بریتییە لەو کەسەی، کە دەیپەرستن". ئەوە تەنها بەشێکە لەتەعریفی تاغوت. خوای گەورە، کە وشەی تاغوتی بەکارهێنابێت، بەرانبەر بەخوای پەروەردگار بەکاریهێناوە: «الَّذِينَ آمَنُواْ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللّهِ وَالَّذِينَ كَفَرُواْ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ الطَّاغُوتِ» [النساء: ٧٦]. واتە: ئەو کەسانەی باوەڕیانهێناوە، لەپێناوی خوادا دەجەنگن و ئەوانەی بێباوەڕیشن، لەپێناوی تاغوتدا دەجەنگن، بۆیە تاغوت هەموو سیستمێکە، هەموو دیدو تێڕوانینێکە، کە وەحیی نییەو دژی وەحییە.

ه- لەگەڵ ئەمر بەمەعروفدا، تۆ پێویستیت بەئیعداد هەیە، بەو ئاراستە هەیە، ئەگینا ئەم هەموو ملیۆنەهای کە خەڵک راپێچیاندەکات، بەکەیفی خۆی و ئەم هەموو ملیۆنەها موسوڵمانەی، کە دەچەوسێنرێنەوەو ئەم هەموو خەڵکەی کە لەئەنگۆلا ستەمیان لێدەکرێ، کە خەڵک یەکیەک سەریاندەبڕرێ، یەکیەکیش راوەستاون لەسەر چاڵەکەدا بۆئەوەی سەرەی سەربڕینیان بێت! ئەمە کەی ئەو ئوممەتەیە، کە ئەو هەموو ئایەتانەی جیهادی بۆ هاتووە، کە ئایەتەکانی جیهاد شەشسەدو حەفتا و قوسوور ئایەتن، زیاترن لەکۆی ئایەتەکانی: نوێژ، زەکات، رۆژوو حەج پێکەوە! بەهەموو ئەم چوار روکنە، ئەم چوار فەرزە سەرەکییە، ناگەنە ئایەتەکانی جیهاد! ئەمە بۆچی وایە؟!

پاشان ئیختیبارو ئیختیار (تاقیکاری و هەڵبژاردن)؛ خوای پەروەردگار هەمووی خستووەتە ڕێگە وەکو لەچیرۆکی تالوتدا هاتووە. تەجروبەو تاقیکاری بەقومە ئاوێک، بەلویچێک ئاو! «فَمَن شَرِبَ مِنْهُ فَلَيْسَ مِنِّي» [البقرة: ٢٤٩]. واتە: هەرکەسێک لێیخواردەوە، ئەو لە (لەشکری) من نییە. تەماشابکەن: چۆن یەکسەر لەڕیزەکە ئەبێت بچێتە دەرەوە، مادام سەمع و تاعەی نەبێت.

ئەرکی حەوتەم- گۆڕانکاری: ئەبێت چی بگۆڕرێ لەکۆمەڵگەدا؟ پێش هەموو شتێک پێویستیت بەدیدوتێڕوانین و مەنهەجەکە هەیە، پاشان بەمومارەسە، کە پێیدەوترێ: «الفكر والممارسة» یان «النظرية والتطبيق». لەئیسلامدا پێیدەوترێ: «الإيمان والعمل الصالح». ئینجا ناسینی جاهیلییەت، جاهیلییەت چوار جار لەقورئاندا هاتووە؛ لەباسی حوکم و دەرکەوتنی ژنان، حەمییە، گومانی خراپ، پاشان ناسین و زانینی سوڵتە، زانینی مەرکەزەکانی هێز لەناو کۆمەڵگەکەی خۆتدا، ناسینی کۆمەڵگەکە خۆت؛ دژایەتی، ئاشتی و ئەم جۆرە شتانە، کە پێویستە هەموو بەدەستە جەمعی بخوێنرێ.

ئەرکی هەشتەم- دۆزینەوەی مەئوا: بێگومان موسوڵمانان زەختی جاهیلییەتیان دەکەوێتە سەر، تین و فشاری جاهیلییەت ئەکەوێتە سەرت و ئەکوژرێیت و لێتان دەگیرێ؛ بۆیە پێویستیت بەمەئوایەک

هەیە، ئەم مەئوایە خوای گەورە باسیکردووە لەقورئاندا؛ باسی مەکان و شوێنی کردووە: «قَالَ سَآوِي إِلَى جَبَلٍ يَعْصِمُنِي» [هود: ٤٣]. واتە: (کوڕەکەی نوح) وتی: پەنا بۆ شاخێک دەبەم، کە بمپارێزێت. کەوابوو ئەبێت شوێنێک بێت بتپارێزێت. «وَآوَيْنَاهُمَا إِلَى رَبْوَةٍ ذَاتِ قَرَارٍ وَمَعِينٍ» [المؤمنون: ٥٠]. واتە: وە هەردووکیان (عیساو دایکی)مان دانا لەشوێنێکی بڵنددا، کە خاوەنی (هەموو هۆیەکی) حەسانەوەو کانیاوە. ئەبێت شوێنێک بێت، ئاوی لێبێت، شوێنێک بێت زەراعەتی لێبێت، شوێنێک بێت، خۆتی لێبژییێنیت، «إِذْ أَوَيْنَا إِلَى الصَّخْرَةِ» [الكهف: ٦٣]. واتە: کاتێک چووینە پەنا بەردە گەورەکە. پێویستە شوێنێکی مەحکەم بێت. ئینجا پێویستە خەڵکەکەو دانیشتووانی مەئواکە یارمەتیدەربن وەکو خەڵکی مەدینە. ئینجا هیجرەت بۆ لوتکە شاخێک بێت، یان بۆ لادێیەک، یان بۆ شارێک پێویستە بەمەبەستی خۆ قوتارکردن بێت، وەکو هیجرەت بۆ حەبەشە، پاشان ئەبێت لەوێیش مەشغوڵی ئامادەسازی و خۆ ئامادەکردن بیت بۆ گەڕانەوەت؛ خۆ ئەو خەڵکەی کە چوون بۆ حەبەشە، لەوێ دانەنیشتن ژن بهێنن و ئیستراحەتبکەن! خۆیان ئامادەدەکرد بۆ گەڕانەوە، بۆیە کاتێک خەبەریان بیست، کە مەککە ئازادبووەو موسوڵمان بوون، دەستبەجێ گەڕانەوە، دواییش خەبەرەکە وانەبوو. ئینجا ئەگەر لەمەئواکەدا دارولئیسلامەکە درووستبوو، قۆناغی دوایی تەئسیسی خیلافەتە،

ئێمە کێشەمان دانانی یەک خەلیفە نییە، تاکو یەکێک بێت و بڵێت: من خەلیفەم! ئێمە پێویستە سیستەمەکە دابمەزرێنین، ئینجا ئەو کاتە خەلیفەی بۆ دابنێین، هەروەکو چۆن تا سیستمی دیموکراسی لەوڵاتێکدا دانەمەزرێت، یەکێک نایەت بەبێ ئینتیخابات بڵێت: من رەئیسم! ئەمە پێویستی بەئیدارەی دەوڵەت هەیە، پێویستیی بەوە هەیە، کە وەکو دەوڵەت تەسەڕوفبکات، کە بەیتولمال دێتە بەر دەستی، خۆ بەتەنها بەیتولمالی موجاهیدەکان نییە، هیی هەموو ئوممەتەکەیە کەوتووەتە بەر دەست، قۆناغێکی تر؛ جیاکردنەوەی دەستەڵاتەکانە لەیەکتری، پێویستە دەستەڵاتەکانی تەشریعی، تەنفیزی و قەزائی لەیەکتر جیابکرێنەوە.

لەبەرئەوە ئێستا دەبینن؛ ئایەتەکە لەسەر تاڵیبان جێبەجێدەکرێ؛ مەبەست ئایەتەکەی یەکەمە: «وَكَأَيِّن مِّن نَّبِيٍّ قَاتَلَ مَعَهُ رِبِّيُّونَ كَثِيرٌ فَمَا وَهَنُواْ لِمَا أَصَابَهُمْ فِي سَبِيلِ اللّهِ وَمَا ضَعُفُواْ وَمَا اسْتَكَانُواْ وَاللّهُ يُحِبُّ الصَّابِرِينَ» [آل عمران: ١٤٦]. ئێستا لە (٦٣٪)ی وڵاتی ئەفغانستان بەدەستیانەوەیەو ئەمریکا مەجبورە دوای بیست ساڵ رابکات، پێرێ هێرشیانکردە سەر بەغلان لەڕۆژی نیوەڕۆدا! تەیارەکانی تەحالوفیش لەگەڵ حکوومەتدا بوون و حکومەت رایکردو جەیشەکەی تەفروتونابووە، لەبەرئەوە دوێنێ؛ زەڵمای خەلیلزاد وتی: تاڵیبان نابێت

بیربکاتەوە لەوەی، کە تەنها خۆی حکومبکات! بەڵام دەیشیبینین چۆن دێتەوە سەر حوکم، (ان شاء اللّٰه).

نوری از زندان
پیام ماموستا کریکار
از زندان ایتالیا

کردی فارسی

بازنویسی و برگردان:
سایت دوربین

مقدّمه ویراستار:

بسم اللّه الرّحمن الرّحیم

مسلمانان عزیز و مخلص، اعضای گرانقدر و ارجمندِ جنبش!

آنچه اکنون به یاری خداوند متعال در مقابل دیدگان شما قرار دارد پیام رمضانی ماموستا کریکار از گوشه زندان طاغوتان است. ماموستا همچون پیشوایی استوار و چون پدری دلسوز و مهربان و به‌سانِ دانشمندی راهنما و آموزگار حتّی در زندان و دور از خانواده، عزیزان و دوستانش نیز ما را فراموش نکرده و همچون گذشته غمخوار ماست و همه تلاش و سعیش را به کار می‌گیرد تا ما راه را گم نکنیم، سرگردان نشویم، دین و منهج مستقیم و صحیحمان را دگرگون نسازیم و آن را ترک نگوییم. درباره اهمیّت و ارزش والایِ درون‌مایه‌ی

این پیام و آراستگی و صراحتِ واژگان و عبارات ماموستا در این پیام، واقعاً هرچه بگوییم و هرگونه آن را ستایش کنیم گزاف نگفته‌ایم!

این پیام، نتیجه و دستاورد تجربه طولانیِ حیات مجاهدانه‌ی ماموستاست..

این پیام، ثمره دانشجویی و استادی در کوردستان و پاکستان، جهاد دوره‌ی حرکت اسلامی و افغانستان و اسارت چندین ساله‌ی ماموستا در زندان طاغوتان است.

این پیام، از جانب کسی است که محاسنش را در میدان توحید، دعوت، آموزش، جهاد، غربت و صبر، سفید کرده است.

بنابراین وظیفه همه ماست این پیام را به دقّت و با جدیّت، دریافت کنیم، آن را به خوبی، مطالعه کرده و همه عبارات و موادّش را مورد ملاحظه، قرار دهیم. این پیامِ ماموستا در حقیقت، متفاوت با تمامی پیامهای دیگرِ ایشان است. این پیام به صورت مستقیم از گوشه بند اسارت، صادر می‌شود؛

اسیری که تنها گناهش آن است که به دفاع از قرآن پرداخته و در روزگار سکوت و خاموشیِ مسلمانان، جوانمردانه و شجاعانه، علیه ستگران و طاغوتان، قد علَم کرده است. پیامی است که در نهایت افاده و اختصار به ما می‌آموزد در وضعیت کنونی بایستی چه کاری انجام دهیم و برنامه‌یمان چه باشد و چگونه سعی کنیم تا مسلمانی واقعی و داعی‌ای مخلص باشیم و در نهایت، به هدف و مقصد حقیقیمان دست یابیم که نصرت اسلام و بازگرداندنِ قدرت و تسلّط به دین مبینمان است.

تذکّری ضروری و مهمّ: بر اساس اذنی که پیشتر از خود ماموستا دریافت کرده‌ایم ما در این پیام نیز همچون سایر دروس صوتیِ ماموستا که بعداً به صورت نوشته و کتاب درآمده‌اند، بر اساس نیاز، تغییراتی جزئی را در لغات و عبارات، اِعمال کرده و یا آنها را جابه‌جا کرده‌ایم و چنین چیزی در بازنویسیِ دروس صوتی، امری طبیعی است و تغییری در معنا و مفهوم، ایجاد نکرده است. چنانکه اشاره هم کردیم ما

پیشتر برای بازنویسیِ همه آثار ماموستا، چنین اذنی را از ایشان دریافت کرده‌ایم.

در انتها از تمامی مسلمانان عزیز و بزرگوار خواهشمندم همراه با مطالعه و جدیّت در دریافت این پیام، خطاب‌کننده‌ی آن را در دعاها و نیایشهای خود به‌ویژه در این لحظات پایانی ماه مبارک رمضان، فراموش نکنند و همگی از خداوند متعال بطلبیم ماموستای مجاهد ما و تمامی مسلمانان ستدمدیده دیگر را از چنگ ستمگران و طاغوتان رها سازد؛ آمین!

متن پیام ماموستا کریکار:

بسم اللّه الرّحمن الرّحيم

إن الحمد للّه نحمده و نستعينه و نستغفره و نستهديه، و نعوذ باللّه من شرور أنفسنا و من سيئات أعمالنا، من يهده اللّه تعالى فلا مضل له، و من يضلل فلا هادى له، و أشهد أن لا إله إلا اللّه وحده لا شريك له و أشهد أن محمدا عبده و رسوله، صلوات اللّه وسلامه عليه و على آله و صحبه.

«يا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تُقاتِهِ وَ لا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَ أَنْتُمْ مُسْلِمُونَ» [آل عمران: ١٠٢]

«يا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ الَّذِى خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ واحِدَةٍ وَ خَلَقَ

مِنْها زَوْجَها وَ بَثَّ مِنْهُما رِجالًا كَثِيراً وَ نِساءً وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِى تَسائَلُونَ بِهِ وَ الْأَرْحامَ إِنَّ اللَّهَ كانَ عَلَيْكُمْ رَقِيباً» [النساء: ١]

«يا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَ قُولُوا قَوْلًا سَدِيداً يُصْلِحْ لَكُمْ أَعْمالَكُمْ وَ يَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَ مَنْ يُطِعِ اللَّهَ وَ رَسُولَهُ فَقَدْ فازَ فَوْزاً عَظِيماً» [الأحزاب: ٧٠- ٧١].

أمّا بعدُ: فإنَّ أصدقَ الحديثِ كتابُ الله و خيرَ الهدي هديُ محمّدٍ صلّى الله عليه و سلّم و شرَّ الأمورِ مُحدثاتها و كلَّ مُحدثةٍ بدعةٌ و كلَّ بدعةٍ ضلالةٌ و كلَّ ضلالةٍ في النّارِ.

« رَبَّنَا لَا تَجۡعَلۡنَا فِتۡنَةٗ لِّلَّذِينَ كَفَرُواْ وَٱغۡفِرۡ لَنَا رَبَّنَآۖ إِنَّكَ أَنتَ ٱلۡعَزِيزُ ٱلۡحَكِيمُ» [الممتحنّة: ٥]

برادران و خواهران مسلمان، غیرتمند و جوانمردم، اعضای گرامی جنبش

السلام علیکم و رحمة اللّه وبرکاته!

پروردگار، طاعات و عبادتمان اعم از روزه، نمار، تراویح، دعا، ذکر، قرائت قرآن، صدقه و انفاق و سایر عباداتمان را مورد قبول، قرار داده باشد. خداوند، همه ما را در زمره کسانی قرار دهد که مورد رحمت بی‌کرانش قرار می‌گیرند و ایشان را مورد عفو و بخشش قرار می‌دهد؛ اللّهمّ آمین!

خواستم همچون سالهای گذشته، یادآوری دیگری را تقدیمِ شما کنم تا دینداری و احساس مسئولیت خود در دنیا و قیامت را مورد بازبینی قرار دهیم و مشاهده کنیم تا چه اندازه بر مسیر و منهج پیامبران - علیهم الصلاة والسلام - استوار بوده‌ایم. نمی‌خواهم یادآوریَم ادامه همان رسم و عادتمان به هنگام مراسمات اسلامی و تقدیمِ پیام، نصیحت و پیشنهاداتِ جدید باشد؛ پیشتر چنین آموزشها، راهنماییها و تذکّراتی را به یاری خدا، فراوان تقدیم کرده‌ام. می‌پندارم بسیاری از جنبه‌های دین و تدیّن را برای شما تبیین نموده‌ام اگرچه در این زمینه، کاستیهای فراوانی نیز داشته‌ام. اکنون از شما می‌خواهم با احساسی متّقیانه، هوش و خردی آراسته و متعادل و درک و

دریافتی کاوشگرانه، به سخنانم گوش دهید و یادآوریَم را جدّی تلقّی کنید که عبارت از سه نقطه اصلی و مشتمل بر سه محور اساسی است. پروردگار، من و شما جوانمردان را اداتِ قدَر خویش برای نصرت و پیروزیِ دینش قرار دهد.

پروردگار بزرگ و یاری‌دهنده‌ی ما در آیه ١٤٦ سوره آل عمران می‌فرماید:« وَكَأَيِّن مِّن نَّبِيٍّ قَاتَلَ مَعَهُ رِبِّيُّونَ كَثِيرٌ فَمَا وَهَنُواْ لِمَا أَصَابَهُمْ فِي سَبِيلِ اللّهِ وَمَا ضَعُفُواْ وَمَا اسْتَكَانُواْ وَاللّهُ يُحِبُّ الصَّابِرِينَ». در این آیه، خداوند درباره پیامبران بزرگوار، سخن می‌گوید و می‌فرماید: « وَكَأَيِّن»؛ چه بسیار پیامبرانی که مبعوث شدند و صُلحَا و بزرگانی همراهشان بودند. « رِبِّيُّونَ» یعنی مخلصان؛ پیامبران، مخلصانی پرشمار در کاروانِ خویش داشتند که شهید شدند. البته پیامبران خود (در جنگ) شهید نشده‌اند؛ چه آنکه امّت اسلام، متّفقند که هیچ پیامبری در جنگ به شهادت نرسیده است امّا بسیاری از همراهان و یارانشان به درجه شهادت، نائل شده‌اند. سپس می‌فرماید:« فَمَا وَهَنُواْ لِمَا أَصَابَهُمْ فِي سَبِيلِ اللّهِ»؛ آنان هرگز احساس تنبلی و

سستی نکردند و روحیّه خود را از دست ندادند مادام که در راه خدا، سعی و تلاش کرده‌اند . «وَمَا ضَعُفُواْ»؛ دچار ضعف نیز نشده‌اند. « وَمَا اسْتَكَانُواْ»؛ زبونی و زیردستی را نیز نپذیرفته و تسلیمِ قوانین و مقرّرات طرف مقابل نشده‌اند. و در انتها می‌فرماید: « وَاللّهُ يُحِبُّ الصَّابِرِينَ»: پروردگار، آنان را دوست دارد که شکیبا و صابرَند؛ اینان اهلِ خدا هستند و پاداششان بی‌حساب است.

اکنون می‌خواهم سه نقطه اساسی و سه تذکّر مهم را مورد بحث، قرار دهم؛ سخنم از آن است که بزرگوارانی که همراه با پیامبران بوده‌اند بر سه امر، همواره محافظت داشته‌اند:

نخست- منهجشان را حفظ کرده‌اند که عبارت از دینشان است؛ آنان حاضر به رهاسازیِ هیچ اصلی از منهج و دنیشان نبوده‌اند، از اصل نخست که عبارت از « لا إله إلا اللّه» است تا حاکمیّت سیاسی.

دوّم- امّت خود و مجموعه مسلمانی که همراهشان بوده‌اند را مورد محافظت، قرار داده‌اند، اگرچه در جنگها نیز حضور

داشته‌اند و در همین جنگها، عزیزان و دلیرانی بزرگ را از دست داده‌اند امّا هرگز چنین اتّفاقاتی عامل تضعیف روحیه، قبول شکست و تسلیم شدنشان در میدان واقع نبوده است.

سوّم- از حرکت و جنبشی محافظت کرده‌اند که آن را ابتدا با دعوت، شروع کرده سپس به مرحله جهاد رسانده‌اند که در این آیه، مورد بحث قرار گرفته است؛ فارغ از اینکه در نهایت به تسلّط رسیده باشند یا خیر، قدرت سیاسی را در اختیار گرفته باشند یا خیر، امّا در هر صورت، حرکت را نگه داشته‌اند.

* بنابراین آنان، این سه رکن را مورد محافظت، قرار داده‌اند که عبارتست از: منهج، امّت و حرکت.

امّا این محافظت، چگونه و با چه وسیله‌ای تحقّق می‌یابد؟ در پاسخ به این پرسش، تذکّرِ نخستم آن است که بایستی ما تمامی مسئولیتهای استخلاف را بدانیم. اکنون هزاران و میلیونها مسلمان وجود دارند که نماز می‌گزارند و طاعات و عبادات خود را به خوبی انجام می‌دهند امّا نمی‌دانند چرا بر

روی این کره خاکی حضور دارند و هدف و مقصدشان چیست! سلفیّه می‌گویند: خداوند ما را برای عبادت آفریده است زیرا در سوره ذاریات می‌فرماید:« وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ» [الذاریات: ٥٦]؛ «من اجنّه و انسانها را جز برای پرستش خود نیافریده‌ام ». بله، بدون تردید چنین است؛ امّا لازم است عبادت، دوباره تعریف شود نه بدان تعریفی که سلفیّه از محمّد بن عبدالوهّاب، دریافت کرده‌اند که (بر اساسِ آن) عبادت، عبارت است از سیزده آیه قرآنی که در مورد عبادت، سخن می‌گوید. آنان در تعریف عبادت، تنها این سیزده آیه را ذکر کرده‌اند درحالیکه قرآن در بیش از بیست‌وپنج آیه دیگر درباره عبادت، سخن می‌گوید! آنان ضمن اشاره به این سیزده مورد، به شرح و تبیین آن می‌پردازند گویی که تنها این آیات، مقاصد و اهداف عبادت را مورد بحث قرار داده است؛ مواردی چون دعا، نماز، سَجده و ... . حال آنکه عبادت از شمولیّت بسیار بیشتری برخوردار است. هرچند آنان خود نیز بدین مسأله اقرار می‌کنند که ابن تیمیّه

فرموده است: عبادت عبارتست از « كُلُّ مَا يُحِبُّهُ اللّهُ وَيَرضَاهُ»؛ «هرچه خدا آن را دوست داشته باشد و بدان راضی باشد».

در هر صورت، لازم است بدانیم که خداوند اساساً انسان را برای انجام وظیفه خلافت، بر زمین قرار داده است؛ چنانکه در سوره بقره می‌فرماید: وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلاَئِكَةِ إِنِّي جَاعِلٌ فِي الأَرْضِ خَلِيفَةً» [البقرة: ٣٠]؛ «زمانی (را یادآوری کن) که پروردگارت به فرشتگان گفت : من در زمین جانشینی بیافرینم». جانشین مذکور در آیه، ابتدا عبارت از پیامبران است آنگاه پیروانشان همچون خلفای راشدین. پیامبر- علیه الصلاة و السلام - می‌فرماید:« عَلَيْكُمْ بِسُنَّتِي وَسُنَّةِ الْخُلَفَاءِ الراشِدِينَ الْمَهْدِيِّينَ» [أحمد: ١٧١٤٤؛ ابن ماجه: ٤٢]؛ «بر شما لازم است به سنّت من و سنّت خلفای راشدینِ رهنمایِ پس از من پایبند باشید». روشن است که سنّت خلفای راشدین، موضوعی مستقلّ از سنّت پیامبر خداست - علیه الصلاة و السلام -؛ منظور از سنّت ایشان، بینش و رویکرد دینی و اصول قرآن و سنّت نیست، بلکه مراد، نحوه اداره و مدیریّت

حکومت و دولت و توجیه و رهمونِ جامعه است؛ در این مسأله است که بایستی مردم بدیشان اقتدا کنند. از این روست که چهار خلیفه راشدینِ بزرگوار تا روز قیامت، الگوی رهبری و نمونه والای اداره و مدیریت دولت و توجیهات حکومتی هستند.

بنابر آنچه گفته شد لازم است ما مسئولیتهای استخلاف را به خوبی بشناسیم؛ به یاری خدا در ذیل، درباره این مسئولیتها سخن می گوییم:

مسئولیت نخست – شناختن و قدر دانستنِ پروردگار:

خداوند در قرآن درباره این مسئولیت، سخن گفته است؛ برای مثال آنجا که می‌فرماید: «مَّا لَكُمْ لَا تَرْجُونَ لِلَّهِ وَقَاراً» [نوح: ١٣]؛ «شما را چه شده که برای خدا عظمت و شکوهی قائل نیستید؟». شناختن پروردگار همچون خالق، ولیّ، حاکم و ...؛ پروردگار می‌فرماید: « قُلْ أَغَيْرَ اللّهِ أَتَّخِذُ وَلِيّاً» [الأنعام: ١٤]؛ « بگو : آیا غیرِ خدا را معبود و یاور خود بگیرم ؟!»، « أَفَغَيْرَ اللّهِ أَبْتَغِي حَكَماً» [الأنعام: ١١٤]؛ «آیا جز خدا را (میان خود و

شما) قاضی کنم؟». نکته مهم آنکه انجام این مسئولیت، تنها اعتقاد به وجود خدا نیست؛ زیرا ابوجهل هم معتقد به وجود خدا بود! بلکه بایستی او را بشناسیم و قدرش را بدانیم؛ چنانکه قرآن می‌فرماید: « وَمَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ» [الزمر: ٦٧]؛ « آنان آنگونه که شایسته است خدا را نشناخته‌اند و قدرش را ندانسته‌اند».

مسئولیت دوّم- عبادت:

چه عبادتهای قلبی، چه عبادتهای زبانی و چه عبادتهایی که با اعضای بدن، پول و دارایی و سعی و تلاش، انجام می گیرند.

مسئولیت سوم- محافظت از شریعت:

این مسئولیت با شناختن حدود حرام و حلال و پرهیز و اجتناب از محرّمات و پایبندی به امور حلال، تحقّق می‌یابد.

مسئولیت چهارم- سلوک:

نام دیگر آن رفتارشناسی است و علمای اهل تصوّف هم آن را «علم السلوك» نامیده‌اند که عبارتست از تزکیه نفس. چنانکه می‌دانید اگر خداوند از ما بپذیرد کتابی در این زمینه، ترجمه کرده‌ام به نام «پالفتن درون: پاڵفته‌ی ده‌روون» که سیّد نوح، آن را به تألیف درآورده و اکنون ترجمه آن در اختیار شماست. لازم است این کتاب را مطالعه کنید و بر اساس آن بدانید در سینه و قلب شما چه چیزی وجود دارد و بایستی چه چیزهایی را برداشته و جایگزینی برای آن قرار دهید. ارزش و جایگاه تزکیه نفس به اندازه‌ای است که پس از عقیده و عبادات و درجات مختلف آن، لازم است به مرحله آداب و اخلاق، وارد شویم. اخلاق آراسته و پسندیده از عقیده، احساس قیامتخواهانه و تزکیه نفس، سرچشمه می‌گیرد؛ هرگاه درون تو پاکیزه شد بیرونَت نیز متعادل خواهد گشت، آنگاه آداب را خواهی آموخت، درجات تقوا را یاد خواهی گرفت و سپس

اندک‌اندک از درجات و پلّه‌ها بالا خواهی رفت چنانکه امام ابن‌القیّم در «مَدارجُ السّالکین» به این موضوع، پرداخته است. عنوانِ این کتاب نیز خود گویای این مطلب است که سالک (آنکه مسیر تدیّن را در پیش گرفته) منزل به منزل، پیش خواهد رفت.

سپس لازم است بر تدیّن و تقوا، استقامت داشته باشد؛ استقامت از اهمیّتی والا برخوردار است. کسانی که در حرکت اسلامی نزد ما حضور داشتنند هزاران سلاحدارِ متدیّن بودند امّا اکنون بعضی از آنان اصلاً نماز هم نمی‌گزارند! استقامتی که باید بر آن می‌بودند کجاست؟!

مسئولیت پنجم- تفهیم افراد حاضر در فعالیّت گروهی:

زمانی که شما در خانواده‌ای پرورش می‌یابید لازم و ضروری است حدّ و مرز خانواده را بدانید؛ باید نقش خود را به خوبی درک کنید که پدر، مادر، پسر، دختر، مادربزرگ، پدربزرگ،

همسر و ... هستید. در تعامل با اعضای خانواده بایستی نسبت به حدود، حقوق، وظایف و اختیارات آگاه باشید. لازم است با دیگر اعضا حرکت کنید تا حرکتتان به صورت حرکتی اجتماعی دربیاید؛ زیرا اساس و پایه‌ی جامعه، خانواده است. اگر شما در محیط خانواده، موفّق باشید بعداً در میان امّت نیز موفق خواهید بود. وقتی از محیط خانواده، خارج شوید واردِ محیط امّت می‌گردید، آنگاه تمامی افراد مؤمن، امّتی را تشکیل می‌دهند که تو نیز یکی از اعضای آن امّت هستی و نسبت تو همچون آنان خواهد بود و آنگاه در ارتباط با ایشان، برادری دینی را تشکیل خواهی داد.

وضعیّتی که شما اکنون در کوردستان می‌بینید حاکی از آن است که از هر هزار نفر، یک نفر به تعریف برادری دینی پرداخته است! از هزار نفر و بلکه از ده هزار نفر، یک نفر برادریِ دینی را به درستی به اجرا درنمی‌آورد. شما اهل مسجد با یکدیگر آشنا هستید، دوست و رفیق همدیگرید. مایه شگفتی است آنانکه منتسب به یک حزب هستند نیز حق

برادریِ دینی را ادا نمی‌کنند، چه آنکه ارتباطشان ارتباطی حزبی است، ارتباط نقشه و برنامه است. از این رو لازم است همچون بنی اسرائیل از وضعیّت کنونیتان توبه کنید؛ چنانکه تورات می‌گوید: زمانیکه سیدنا موسی خطاب به آنان گفت: «لازم است خودتان، افراد مفسدِ قومتان را بکشید»، افرادِ قوم در مقابل هم قرار گرفتند و در همان روز سه هزار نفر به قتل رسید! تا در نتیجه آنانکه گوساله را پرستش کرده‌اند و منهج وحی را تغییر داده‌اند از بین بروند و در این جامعه نمانند؛ چه آنکه همچون میکروب هستند.

سپس شما آن وضعیّت بنی اسرائیل و وضعیت کنونی خود را متصوّر شوید و مقایسه‌ای میانشان انجام دهید! شما تنها با اتّخاذ چنین مواضعی به آیات توصیه‌کننده به برادریِ دینی، عمل کرده‌اید؛ والّا برادری دینی به امری نادر و کمیاب در میانتان تبدیل می‌شود. اکنون چه کسی وجود دارد که بخواهد روزی از روزها آن برادری دینیِ حاکم میان صحابه را در ارتباط با دیگران، تطبیق و اجرا کند؟ حتّی با نزدیکترین

اشخاص؟ چنین وضعیتی بدین سبب است که تمامی ارزشهای مادّی‌گرایی و دیدگاه و بینش استعمار، بعث، مارکسیسم، پارت دموکرات و اتّحادیه میهنی، همگی بر شما حاکم و مسلّط شده است، بدین سبب است که اسلامی که در پیش گرفته‌اید متفاوت با بینش و رویکردِ پیامبران است، بینش و رویکردِ آن دو حزب حاکم است! اندیشه سیاسی شما که از حزب اتحاد (یه‌کگرتوو)، سرچشمه گرفته بر ارزشها و همه بخشهای دیگر دعوت شما، تسلّط یافته است.

شما ابتدا از خانواده به امّت و آنگاه به برادریِ دینی، منتقل می‌شوید آنگاه درک می‌کنید که ولاء و براء چیست. بیش از پنجاه آیه‌ای که درباره ولاء و براء، سخن می‌گوید به آسانی برای شما قابل درک و فهم نیست، به سادگی اهل مسجد را برادر خود قرار نمی‌دهید. کسانی که در مساجد کنونی، جمع شده‌اند (بلا تشبیه) گویی در سینما تجمّع یافته‌اند، ابتدا فیلم را نگاه می‌کنند آنگاه هر کدام تجمّع را ترک می‌گوید! هنگام نشستن به فردی که در کنارت نشسته سلامی می‌دهی و به

هنگام رفتن، خداحافظی می‌کنی! ارتباط شما در مساجد در همین اندازه است.

تجمّع شما همچون تجمّع یک امّت اعتقادمحور نیست چنانکه آیات سُوَر مکّی تبیین کرده‌اند. لازم است شما بر آنچه این آیات گفته‌اند پرورش بیابید، لازم است اصول تربیت اسلامی را اینگونه دریافت کنید همچنانکه صحابه بزرگوار دریافت کرده و فهم نموده‌اند. اگر شما تدیّنتان اینگونه نباشد چگونه می‌توانید چنین پیام مهمّی را حمل کنید؟ اگر خدا را نشناسید و ندانید که روزی در دست اوست، هر چیزی و هر ضرر و نفعی در اختیار اوست چگونه خود را در کشمکش و مخمصه‌ی جِهاد قرار می‌دهید؟ چگونه می‌توانید وارد درگیری و نزاع شوید؟ چگونه برای عهده‌داریِ مسئولیّت، عزمتان را جزم خواهید کرد؟ اگر قیامتخواه نباشید احساس مسئولیتتان چگونه به سطحی خواهد رسید که شما را وا دارد در دنیا برای قدرت بخشیدنِ دوباره به دینتان تلاش و کوشش کنید؟!

آیا شما دیده‌اید که در کوردستان هزارن هزار و حتّی میلیونها انسان متدیّن وجود دارد امّا شخصی منتسب به اتحادیّه میهنی و شکست‌خورده در انتخابات، در زمینه نظامی و در زمینه سیاست، امّا موفّق در زمینه اطلاعات و تجسّس چگونه همگی را تحت کنترل درآورده است؟! حتّی نام شما را تغییر داده است! نمی‌توانید در ثبت احوال نامی که دوست دارید را بر فرزندتان بگذارید! ملاحظه کرده‌اید چگونه رویکرد و بینش اعتقادی شما را دگرگون است؟ چگونه برنامه سیاسیتان را متحوّل کرده است؟ کدام یک از شما جرأت و شجاعت دارد بگوید ما مسلمانان می‌خواهیم شریعت خدا را بر جامعه، حاکم کنیم؟ اگر ارکان تشکیل‌دهنده امّت در آیات هفتاد و دو و هفتاد و چهار سوره انفال را مورد ملاحظه قرار دهید برایتان مشخّص خواهد شد که امّت جز از این طریق، پرورش نمی‌یابد. پرورش امّت از طریق تحزّب، غیرممکن است!: «وَالَّذِينَ آمَنُواْ وَهَاجَرُواْ وَجَاهَدُواْ فِي سَبِيلِ اللّهِ وَالَّذِينَ آوَواْ وَّنَصَرُواْ» [الأنفال: ٧٤]؛ «بیگمان کسانی که ایمان آورده‌اند و

مهاجرت کرده‌اند و در راه خدا جهاد نموده‌اند ، و همچنین کسانی که پناه داده‌اند و یاری کرده‌اند». این، همان ارکان پنج‌گانه امّت است. کتاب امّت را نیز به یاری خدا ترجمه کرده‌ام که در اربیل، به چاپ رسیده و اکنون در اختیار شما قرار دارد.

مسئولیت ششم- حرکت:

شما بایستی بدانید حرکت دینداری و اصل این دین برای آن آمده که جامعه را تغییر دهد. پیامبران بزرگوار، از دید و بینش فلسفیِ فردی تا قدرت سیاسی را تغییر داده‌اند و الاّ چگونه سیدنا داوود و سیدنا سلیمان، حاکم و قدرت نخست سیاسی می‌شدند؟! افراد تحت الامرِ آنان همان مردم بنی اسرائیل هستند که در زیرِ ظلم و ستم فرعون، قرار داشتند امّا ملاحظه کنید چگونه سیّدنا موسی، این مردم و بینش و رویکردشان را متحوّل ساخته است! از این رو بینش و رویکرد فلسفی که هستی، انسان و زندگی را مدِّ نظر و نگاه،

قرار می‌دهد به تحوّل و دگرگونی نیاز دارد همانگونه که آداب و رسوم اجتماعی، نیازمندِ تغییر است و همانگونه که جامعه از نظر سیاسی، فکری، قضائی و آموزشی به تحوّل و تغییر، نیازمند است.

درباره همین حرکت، لازم است بدانیم بسیاری از اوقات، ما درباره دعوت، سخن می‌گوییم امّا (به این نکته بی‌توجّهیم) که خداوند در قرآن، چهار اصطلاح را مورد اشاره، قرار داده است: بیان، بلاغ، شهادت و دعوت. این چهار اصطلاح، مستقل و دارای معنای ویژه هستند؛ از این رو لازم است همگی را بشناسیم و از هم تشخیصشان دهیم:

الف- آیه‌ای که درباره «بیان» سخن می‌گوید: « وَمَا أَرْسَلْنَا مِن رَّسُولٍ إِلاَّ بِلِسَانِ قَوْمِهِ لِيُبَيِّنَ لَهُمْ» [إبراهیم: ٤]؛ « (ای محمّد!) ما هیچ پیغمبری را نفرستاده‌ایم مگر این که به زبان قوم خودش (متکلّم بوده است) تا برای آنان (احکام الهی را) روشن سازد (و حقائق را تبیین و تفهیم کند) »؛ تبیان مورد اشاره در این آیه چیست و چه تعریفی دارد؟

ب- آنگاه که می‌فرماید: « الَّذِينَ يُبَلِّغُونَ رِسَالَاتِ اللَّهِ وَيَخْشَوْنَهُ وَلَا يَخْشَوْنَ أَحَداً إِلَّا اللَّهَ» [الأحزاب: ٣٩]؛ « (پیغمبران پیشین، یعنی آن) کسانی که (برنامه‌ها و) رسالتهای خدا را (به مردم) می‌رساندند، و از او می‌ترسیدند و از کسی جز خدا نمی‌ترسیدند»، بلاغ موردِ اشاره چیست که نیاز به چنین شجاعت و جرأتی دارد؟!

ج- در آیه‌ای که می‌فرماید: « لِّتَكُونُواْ شُهَدَاء عَلَى النَّاسِ» [البقرة: ١٤٣]؛ « تا گواهانی بر مردم باشید»، شهادت و گواهی بر مردم چیست؟

د- آنگاه دعوت و فراخواندنِ مردم است به سوی دین و امّت.

لازم است در میان امّت ما، امر به معروف و نهی از منکر وجود داشته باشد که فرمانی الهی است برای درون جامعه اسلامی و چهارچوب حیات مسلمین را در بر می‌گیرد. امّا خارج از چهارچوب مسلمانان، جِهاد علیه طاغوتان قرار دارد. خداوند، فرمان داده است به‌وسیله وحی، عقل و تجربه، علیه نفس، شیطان، هواپرستی و دنیاپرستی، قد علَم کنیم؛ چنین

چیزی ابتدا در درونمان شکل می گیرد. در درون تو میان تقوا و هوا و هوس، جنگی درگرفته است امّا در خارج از درون، جنگ است میان اراده تو و ارده طاغوت؛ از این رو دشمن خارجی را طاغوت نامیده است. البته طاغوت، تنها عبارت از چیزی نیست که محمّد بن عبد الوهّاب بیان فرموده: «عبارتست از آنکه پرستش می‌شود». آنچه وی بیان کرده تنها بخشی از تعریف طاغوت است. خداوند وقتی از واژه طاغوت، سخن به میان می‌آورد آن را در مقابل خود قرار می‌دهد: « الَّذِينَ آمَنُواْ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللّهِ وَالَّذِينَ كَفَرُواْ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ الطَّاغُوتِ» [النساء: ٧٦]؛ « کسانی که ایمان آورده‌اند، در راه یزدان می‌جنگند، و کسانی که کفرپیشه‌اند، در راه طاغوت می‌جنگند ». بر این اساس، طاغوت عبارتست از هر سیستم و رویکرد و بینشی که مخالف با وحی و در تضادّ و تقابل با آن قرار دارد.

همراه با امر به معروف، مسائل مورد نیاز دیگر عبارتست از آماده‌سازی، توجیه و راهنمایی. به‌راستی این میلیونها

مسلمانی که اینگونه در زیر فشار دیگران قرار گرفته‌اند، این میلیونها مسلمانی که تحت ستم دیگران قرار دارند، این همه مردمی که در کشوری چون آنگولا مورد ظلم، قرار می گیرند و یکی‌یکی گردنشان زده می‌شود و همگی در یک صف ایستاده‌اند تا نوبتِ سر بریدنشان فرا برسد، چنین مردمی همان امّتی است که آن همه آیاتِ جهاد برایش آمده؟! آیاتی که بالغ بر ششصد و هفتاد آیه هستند، بیشتر از مجموع آیات مربوط به نماز، زکات، روزه و حج! هر چهار رکن، هر چهار فریضه اصلی، تعداد آیات مجموعشان از تعداد آیات جهاد کمتر است! چرا بایستی چنین باشد؟!

سپس مرحله دیگر، اختبار و اختیار (آزمایش و گزینش) است؛ خداوند این دو را نیز در مسیر، قرار داده چنانکه در داستان طالوت بدان پرداخته است. آزمایشِ قوم با جرعه آبی، با مشتی آب!: «فَمَن شَرِبَ مِنْهُ فَلَيْسَ مِنِّي» [البقرة: ٢٤٩]؛ « آنان که از آن بنوشند از (پیروان و لشکریانِ) من نیستند »؛

دقّت کنید چگونه شخص بایستی از جماعت و گروهشان خارج گردد مادام، سمع و طاعت را زیر پا گذاشته است.

مسئولیت هفتم- دگرگونی:

چه چیزی باید در جامعه، دگرگون و متحوّل شود؟ ما پیش از هر چیزی به رویکرد، بینش و منهج نیازمندیم آنگاه به عملی ساختن؛ چنانکه گفته می‌شود: « الفکر و الممارسة» یا «النظریة والتطبیق»، در اسلام گفته می‌شود: « الإیمان و العمل الصالح». سپس شناخت جاهلیّت؛ جاهلیت چهار بار در قرآن، ذکر شده است؛ در بحث از حکم، ظهور زنان در جامعه، تعصّب و گمان بد.

سپس شناخت قدرت، شناسایی مراکز سلطه و نیرو در جامعه، شناختِ خود جامعه، دشمنانگی، آشتی و چنین مواردی که نیاز است همگی به صورت دسته‌جمعی مورد مطالعه و یادگیری قرار بگیرند.

مسئولیت هشتم- یافتن مأوا:

بدون تردید، مسلمانان تحتِ فشار جاهلیّت قرار می‌گیرند؛ بایستی انتظار داشته باشید فشار جاهلیت بر شما هر لحظه بیشتر شود و در نتیجه، برخی از شما کشته و برخی زندانی گردند؛ از این رو شما نیازمندِ مأوا هستید. خداوند در قرآن، موضوع مأوا را مورد اشاره قرار داده است؛ در مورد مکان، سخن گفته است:: « قَالَ سَآوِي إِلَى جَبَلٍ يَعْصِمُنِي» [هود: ٤٣]؛ « گفت: به کوه بزرگی می‌روم و مأوا می‌گزینم که مرا محفوظ می‌دارد »، از این رو بایستی مکانی باشد که تو را در امان بدارد. « وَآوَيْنَاهُمَا إِلَى رَبْوَةٍ ذَاتِ قَرَارٍ وَمَعِينٍ» [المؤمنون: ٥٠]؛ « و آن دو را به تپه‌ای پناهنده کردیم که آرامش و امنیّت و آب جاری داشت»، باید جایی دارای آب و گیاه و درخت باشد تا بتوانی در آن زندگی کنی. «إِذْ أَوَيْنَا إِلَى الصَّخْرَةِ» [الكهف: ٦٣]؛ « آن وقت که به آن صخره پناه بردیم»، همچنین لازم است محکم و استوار باشد. سپس ضروری است در مردمان و

سکّانِ مأوای مورد نظر، روح یاری دادن و کمک‌رسانی وجود داشته باشد همچون مردم مدینه.

موضوع بعدی آن است که هجرت چه به سوی کوهستانی باشد یا شهر یا روستایی، لازم است با هدف در امان قرار دادنِ خود باشد همچون هجرت حبشه، در آنجا نیز بایستی به آماده‌سازی و فراهم شدن شرایط جهت بازگشت، مشغول شوی؛ کسانی که به حبشه هجرت کردند در آنجا به زن گرفتن و استراحت نپرداختند! بلکه خود را برای بازگشت، آماده می‌کردند از این رو به محض آنکه مطّلع شدند مکّه، آزاد شده و همگی مسلمان شده‌اند فوراً بازگشتند اگرچه بعداً مشخص شد که شایعه بوده است. یا اگر در مأوا، دارالإسلام ایجاد شد مرحله بعد، تأسیس خلافت است.

مشکل کنونیِ ما قرار دادنِ شخصی به نام خلیفه نیست تا فردی بیاید و خود را خلیفه، معرّفی کند! ما لازم است ابتدا سیستم اسلامی را پایه‌ریزی کنیم آنگاه برایش خلیفه، تعیین نماییم؛ همچنانکه تا سیستم دموکراسی در کشوری، پایه‌ریزی

نشود کسی بدون برگزاری انتخابات نمی‌گوید: من رئیس جمهورم! چنین چیزی نیازمند به اداره و مدیریت حکومت است، نیازمند است که همچون دولت به عمل و فعالیت بپردازد. وقتی بیت‌المال، تحت الامرِ او قرار می‌گیرد تنها متعلّق به مجاهدان نیست بلکه مربوط به همه امّت است که اکنون در اختیار وی قرار گرفته است.

مرحله دیگر، جداسازی قوا از یکدیگر است؛ لازم است قوای قانونگذاری، اجرا و قضایی مشخص و معلوم گردند.

از این روست که می‌بینیم امروزه این آیه، بر طالِبان تطبیق می‌شود؛ منظور، آیه نخست مورد بحث است:« وَكَأَيِّن مِّن نَّبِيٍّ قَاتَلَ مَعَهُ رِبِّيُّونَ كَثِيرٌ فَمَا وَهَنُواْ لِمَا أَصَابَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَمَا ضَعُفُواْ وَمَا اسْتَكَانُواْ وَاللَّهُ يُحِبُّ الصَّابِرِينَ» [آل عمران: ١٤٦]. اکنون شصت درصد خاک کشور افغانستان در اختیار آنان قرار دارد و آمریکا مجبور است پس از بیست سال این کشور را ترک کند. پریروز در روز روشن به بغلان حمله کردند! در حالیکه هلیکوپترهای ناتو نیز پشتوانه حکومت افغانستان

بوده‌اند، امّا نیروهایشان پا به فرار گذاشته و در هم شکسته است! به همین سبب، دیروز زلمی خلیلزاد گفت: طالبان نباید در این فکر باشد که به تنهایی بر افغانستان حکومت کند! امّا خواهیم دید چگونه دوباره، حکومت را در دست خواهد گرفت ان شاء اللّه.

پێگەی دووربین

dorbeen.co
www.fb.com/dorbeen.co
t.me/Durbeen
twitter.com/pegay_dorbeen
www.instagram.com/dorbeen.co

نوری از زندان

پیام

ماموستا کریکار

از زندان ایتالیا

